

HÍRMONDÓ

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület időszakos kiadványa

23. szám
2006. június

AZ SZKBE ILLETÉKESEINEK ELÉRÉSI CÍMEI

Raisz Péter elnök, 6724 Szeged, Csongrádi sgt. 96/a pajszi@freemail.hu	Tel.: 30/ 907-5701 vagy 62/ 492-344
Novotnik Gergő titkár 1135 Budapest, Hun u. 9. 6724 Szeged, Rókusi krt. 33. III/ 13.	Tel.: 20/319-0536 novotnikg@hotmail.com novotnikg@freemail.hu
Tarnai Tamás elnökségi tag ttarnai@mol.hu 2234 Maglód, Majláth u. 44.	Tel: 20/ 910-7762 vagy 29/ 327-366
Rostás Attila elnökségi tag Pécs, Jurisics u. 28. IV em. 12.	Tel: 30/335-5294 rostasattila@kvi.hu
Ország János elnökségi tag 7634 Pécs, Gém u. 18, fsz. 4.	Tel: 30/351-2238 országjanos@mecsekerc.hu
Nagy M. Péter elnökségi tag 7623 Pécs, Megyeri tér 6.	70/576-4720 nagympeti@yahoo.com
Szegvári Gabriella ellenőrző bizottság elnöke 5672 Murony, Áchim L. u. 28. 7633 Pécs, Madách u. 5/B IV/13.	Tel.: 30/572-2707 neo31@freemail.hu
Gubacsi Rita ellenőrző bizottsági tag 7624 Pécs, Angster 8.	Tel.: 30/427-3456 g_r_work@yahoo.com,
Koltai Gabriella ellenőrző bizottsági tag 2120 Dunakeszi, Kossuth L. u. 7.	Tel.: 30/427-5634 tokacsibe@yahoo.com,
Szőke Emília mindenés 7634 Pécs, Gém u. 18. 4-es ajtó	Tel.: 70/ 246-8000 szokeemilia@freemail.hu

Kedves Barlangász Társaim!

A Szegedi-Karszt és Barlangkutató Egyesület a hagyományokhoz híven idén is megrendezi a nyári táborát.

Helyszín: Orfű - Szuadó völgy (a kék kereszt turistajelzésen, egy esőbeál-lónál lesz a tábor)

Időpont: 2005. július 23-tól augusztus 7

Hogy mi lesz??

A Szuadó völgyi barlangok kutatása, túra, és JÓ HANGULAT!!

A táborral kapcsolatban érdeklődni és jelentkezni lehet Rostás Attilánál 06-30/33-55-294-es telefonszámon.

Mindenkit szeretettel várunk.

Jó szerencsét!

SZKBE

Pólók

Június folyamán készítünk újabb SZKBE pólókat. Készítünk több hagyományosat is (elején bal oldalon pici embléma, hátán nagy embléma, bal ujján pedig írja, hogy Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület). Viszont készítenénk olyan fehér pólókat is, aminek a hátoldalán színes fotó, grafika jelenne meg, az elején pedig pici címer. Több grafika is készül, ezeket nem-sokára a honlapon is láthatjátok, lehet választani belőle, hogy ki milyen grafikával és milyen méretben igényel ilyen pólót. Mivel ezek drágábbak lesznek, mint a megszokott (a színes kép nyomtatása miatt), ezért CSAK megrendelésre készítünk most. Június végéig lehet jelezni az igényeket a szokeemilia@gmail.com címre, „pólórendelés” jellegével.

Az árakat később a primlistán pontosítjuk, addig bekérjük az árajánlatokat.

Jó szerencsét!

Szóke Emília

Vasárnapi történet

Hol is kezdjem? Ha teljes képet szeretnék adni arról, hogy milyen is volt ez a vasárnap, akkor valamikor öt évvel ezelőtt kezdődött. Erre majd még visszatérek. Szóval pénteken felhívott Szigetvári Pisti, hogy meg kéne kurkászni a Szuadó végpontját. Pár telefon után összehoztuk a dolgot, de úgy nézett ki, hogy nem férek be a kocsiba. Ekkor úgy döntöttem, hogy kihagyom ezt a hétvégét, mert annyira nem vonzott a „vízben fetregés több órán keresztül”.

Aztán valami sorsszerűség lehetett a dologban, mert egy srác (bocs, de őt nem ismerem) visszamondta a hétvégét. Május 7! Honnan ismerős ez nekem? Ez járt a fejemben és azon kaptam magam, hogy a Gumósnál adom elő a nyomdafestéket nem tűrő monológomat.

A végponton aztán határozottan jobban éreztem magam, ahogy megláttam a járatot. A térképezésekről jól ismert mondatot ismételtettem magamban: Szerintem ide beférek, de hogy jövök ki!? Na mindegy, szedjük a cuccot! Belefeküdtem a vízbe és próbáltam kitúrni az agyagot. Negyed óra múlva mondtam Pistinek, hogy ez nem lesz jó, mert nem haladunk sehova. Egyre inkább az említett mondat első fele járt az eszemben.. Aztán a remény győzött és elindultam. Kobak kézben, víz és agyag mindenhol, de az adrenalin mindezt elfedte.

Kintről úgy látszott, hogy kanyarodik a járat. Bentről ez bizonyossá vált, de pont a kanyarban egy belógó cseppkö-együttes állta utamat. A víz kicsit mélyebb volt és elkezdtem mélyíteni, hogy átférjek. Aztán nagylevegő, le a víz alá, ki a víz alól, a hajam meg a cseppkövön. Na, szépen vagyunk! Átjutottam... Ordítottam... Boldog voltam....: **NÉGYKÉZLÁBAS JÁRAT B.MEG!!! ÉS MEGY TOVÁBB!!!**

Aztán egy terembe értem ahol gyönyörű szalmacseppkövek lógtak. Vissza kell mennem! Ezt látniuk kell a többieknek is. Ahogy visszaértem, az izgalom mindenkit legyőzte a józan ész által diktált dolgokat.

Szép sorban mindenki átküzdötte magát, aztán csak mentünk, mentünk, kiabáltunk, ámultunk, pijjogtunk, örültünk. Szinte azonnal elneveztük a jellemző részeket: Erdő, Fátyolkás-terem, Mosoda.

Kifelé már előtérbe került a "szakma" és próbáltuk megsaccolni a járat hosszát. Ahol lehetett, ott szemre, ahol nem, ott emberhosszal. A bevezető kuszodának azt a nevet szántuk, ami a járat összhossza. A sors úgy rendelte, hogy 56-os folyosó lett, hát persze, hogy idén van az 50.-ik évforduló!

Egyből hívtuk telefonon Tamást, aki hitte is nem is a dolgot, de mielőtt meggyőzhettük volna, lemerült a telefonom.

Túrává változott Szuadó-műszak

Kedves Barlangász Kispajtások! Nagy örömmre szolgál, hogy a Hirmondó különszámába írhatok Nektek. Ez egy olyan alkalom, amikor nem kellett könyörögni, hogy írjak a Hirmondóba, vagy nem éreztem megtiszteltetésnek azt, hogy ifjoncként arra kérnek, írjak beszámolót, egyszerűen kötelességemnek érzem, hogy megírjam a Csodát.

A Közgyűlés hétvégéjének vasárnap délelőttjén Jani vezetésével egy szorgos kis csapat a hétvégén már második műszakját dolgozta le a Szuadóban, mikor felcsillant a remény: Jani, aki a végpontot bontotta, azt mondta, hogy lát egy picike lyukat. Mivel azonban eléggé fáztunk, mi abbahagytuk, a két héttel később sorra kerülő, Böllér által vezetett műszak folytatta a munkát, és nem kis meglepedésre egy jókora járatszakasz vált láthatóvá.

Az az érzésem, hogy sokkal kisebb hírverést kapott az a járat, mint amit érdemelt volna. Mivel én ez utóbbi műszakon nem voltam ott, a járat felbukkanásának hírére azt gondoltam először, hogy mese, hiszen nem éreztem túl nagy lelkesedést azok részéről, akik látták, de végül meggyőztek a Levi által később küldött képek.

A Húsvéti kutatót követő „elterelő hadművelet” (Trió gátjának megerősítése, Gilisztás kipucolása, mindezek miatt patak elterelése a Szuadóba) csak fokozta az érdeklődők kíváncsiságát, így az enyémet is, és nem hagyhattam ki azt, hogy én is meg ne nézzem az új kis járatot, mikor április utolsó szombatján a patak visszakerült korábbi medrébe.

Meglepetés volt számomra, ugyanis hosszabbnak tűnt az a járat, mint három-négy méter (ennyit írt Böllér a primlistára az első felfedező műszakot követően), én nyolcra saccoltam.

Ráadásul látszott, hogy a járat kanyarodik, és ilyenkor persze belénk bújik a kis ördög, és nem hagy nyugodni, kérdezzeti, hogy mi lehet ott, és miért nem akarjuk azonnal megtudni?

Május 5-én, pénteken délután, mint jó tanfolyamos éppen kötéltechnikát gyakoroltam, amikor Szaszát hívta Szigetvári Pisti, és elkezdtek szervezni a vasárnapi műszakot. Szasza megkérdezett minket, fán lógókat, hogy megyünk-e Pistivel vasárnap műszakba? Lantos Péter, Lukács Tamás és én is igent mondtunk Szasza meglepedésére, aki azonnal igyekezett nyugtázni, hogy „meggyőzött bennünket”. :-)

Egy számomra addig ismeretlen Pollackos srác is bevállalta a műszakot, viszont ő vissza is mondta szombaton, így Nagy M. Peti lett az

ötödik, aki beülhetett Pisti autójába vasárnap reggel.

Szép időnk volt, így a kisházhoz kiérve elhangzottak a szokásos poénok, hogy inkább esne az eső, akkor jobban esne a munka, de így inkább a felzszínen kellene tűrázni, meg hogy minek is utaztam 250 kilométert (így Pisti), és hogy miért kellett Pisti ebbe minket is belerángasson (így a többiek).

Lehet, hogy mindenkiben volt egy kis izgalom, de ez a nemigen nyilvánult meg, úgy indult minden, ahogy szokott: magunkhoz vettünk néhány szerzszámot, és elindultunk a már jól ismert útvonalon.

A Szuadó-völgy már az úton megajándékozott bennünket, hiszen a holdviola bődítő illatában tehattük meg a barlangig tartó utat. Én reggel óta Sűsűt dűdolgattam, különösen azt a részt, hogy „ezt a vágyam nem sejtí senki, se gyerek, se nő, se férfi”... Bevallom, nem arra gondoltam, mikor e vágyról énekeltem, hogy a minden barlangász vágválma fog nemsokára valóra válni.

Nótaszóra, vidáman... Ez már máskor is előfordult. Az viszont már új-donság volt számomra, hogy Peti a barlang bejáratánál neoprén ruhát vett magára, továbbra is morgolódva, hogy minek kell neki ezt csinálni... Igaz, én sem gondoltam volna, hogy ilyen kín egy vízhatlan ruhát felvenni.

A lefelé út számomra már nem hozott semmi újat, Pisti és Peti furcsállták, hogy a Gumós mennyire köves lett, sok hordalékot vitt magával a patak.

A két „őreg róka” a „végpontnál” is elől ment, és szemügyre vették az új járatrészt, pontosabban azt, amit látni engedett belőle a barlang.

Lanti elfoglalta a „helyét” a vödörös kötél egyik végén, Tamás a másik végén, a Nutellásban, én pedig vártam, hogy Peti és Pisti adja a kavicssal teli vödrot, legyen amit tovább kínlódjak Lanti kezéig. Vártunk... És továbbra is vártunk... Tamás már háromszor megkérdezte, hogy ő akkor most mit csináljon? Semmi érdemlegeset nem tudtunk tenni, hiszen Petinek és Pistinek csupán egy vödörnyi kavicsot és agyagot sikerűlt egy negyed óra alatt kibányászni. Szegény Peti! Ha jobboldalt fekűdt, az sem volt jó, ha bal oldalára támaszkodott, úgy sem ért el nagyobb eredményt, túl szűk volt a járat ahhoz, hogy azon a szakaszon tágítani lehessen.

Így hát úgy döntött, megpróbálkozik a bekűszással.

Eleinte egy ici-picit izgultunk, hiszen elég alacsony a járat, ha megfeneklik, akkor nehéz hason kűszva visszafelé tolatnia. De azért az ismeretlen bes-cserkészése ott motoszkált bennűnk, és őbenne különösen. Ő volt neoprén ruhában, így egyértelmű volt, hogy neki kell megtennie az első „lépést”.

El is indult. Elég ímmel-ámmal „vetette bele” magát a patakba, mert hiába volt vízhatlan a ruha, azért a víz mégiscsak hideg volt. Persze sisak nélkül haladt az alacsony járatban, azaz a sisakot tolvá maga előtt, úgy világitva be maga előtt az utat. Én nem láttam őt, csak hallhattam. Egy idő után

furcsa hangokat hallottunk: erős buborékoló hangok voltak ezek, mint amikor a gyerekek a kádba lemerülnek, és teljes tüdőből fújják ki a levegőt. Csakhogy ez a barlangban elég bizarrul hatott. Ennek ellenére félsz bennem egy csepp sem volt, el sem tudtam volna képzelni, hogy bármi rossz dolog történjék. Mérhetetlen kíváncsiság lett úrrá rajtam, de egyelőre arra nem gondoltam, hogy Petit követően majd mi is bemegyünk.

Peti minden mondatára ujjongás tört elő belőlem: előbb annak örültem, hogy Peti elkanyarodott, és Pisti már nem látja, aztán annak, hogy a kanyar után van annyi hely, hogy meg tud fordulni, tehát már egészen biztos, hogy nem kell kifarolnia a járatból, aztán hogy már négykézláb halad, később meg annak a mondatának, hogy már áll! Az, hogy egy szép cseppköves termet talált, már csak hab volt egy olyan tortán, ami már amúgy is tökéletes. :-)

Ujjongtam, kurjantgattam, de igazából nem fogtam fel, hogy mi a jelentősége annak, ami éppen történik. Még bocsánatot is kértem Pistitől, amiért a fülébe kiabáltam.

Peti visszaküszött hozzánk, és ragyogott az arca. Elmesélte, hogy mit látott, ami igazából nem volt újdonság, ezt elkiabálta már korábban hozzánk. Én csak azt nem értettem, hogy mi van a cseppköves terem után? Hát nem tudja... Járat van. De hová vezet? Nem tudja, nem nézte meg, visszajött hozzánk. Továbbra sem értettem, hogy miért? Kizártnak tartottam, hogy félt volna tovább menni, pontosabban ez számomra fel sem merült lehetőségként. Egyszerűen nem fért a fejecskémbe, hogy nem nézte meg, mi van tovább, ehelyett visszajött hozzánk...

Most már tudom, hogy az élmény akkor igazán nagy, akkor tudjuk megélni intenzíven, ha van, akivel megosztani. Ő is ezt tette...

Pisti eleinte tétovázott, hogy mindannyian átmenjünk-e, azon a véleményen volt, hogy valakinek maradnia kellene. Peti úgy gondolta, hogy nyugodtan átmehetünk mind az öten, de a döntést Pistire, mint műszakvezetőre bízta.

Megint nem értettem, hogy miért gondolkodik Pisti, hiszen ha egy ember átment, miért ne mehetne át még négy? És izgatottan vártam, hogy induljunk. Az is megfordult a fejemben, hogy nem bánom, ha nem jön mindenki, én ott akarok lenni az első csoportban (Kis türelmetlen!). Lanti és Tamás amúgy is mögöttem voltak, hát legfennebb ők ott maradnak, és a második fordulóban majd ők is megcsodálják az új járatszakaszt. Vagy inkább maradjak a második csoportra, mert akkor kevesebbet kell utána fagyoskodni? Ez a dilemma kezdett motoszkálni bennem, mikor Pisti döntött: mindannyian átmegyünk. Tamás és én számítottunk kezdőknek, a tapasztaltabbak között kellett haladnunk, ami azt jelentette, hogy Peti után én küsztam be a járatba, majd Pisti, utána Tamás, végül Lanti. Egy

pillanatig még zokon is vettem, hogy kezdőnek vagyok elkönyvelve, pedig már milyen ügyesen mozgok a barlangokban (khm, khm...), legalábbis a Szuadóban, de aztán annál jobban örültem, hogy végül is Peti után én leszok a soron következő ember, aki láthatom majd, hogy mit rejtett el eddig a Mecsek előlünk.

Peti elindult, és én következtem. Befeküdtem a vízbe, és kúsztam. A hátam mögött a fiúk valami olyasmit kérdeztek, hogy jó érzés-e (mármint a hideg víz), de arra nem emlékszem, hogy mit válaszoltam. Ekkorra már nagyon el voltam foglalva azzal a kérdéssel, hogy vajon mit látok majd a kanyar után?

Nekem egészen jól sikerült a később Lóitatónak elnevezett szakaszon átjutnom, éppen csak egy picit lett vizes a fülem, de a fejemet nem kellett teljes egészében a vízbe mártanom.

A kanyar után újabb kanyar jött, majd a cseppköves terem. És tényleg szép szalmacseppköveket láthattunk. Peti ezúttal továbbment felfedezőútvárára, én viszont úgy éreztem, hogy be kell várnom a többieket.

Egy darabig még értettem, hogy mit mond Peti, de egy idő után már csak abban voltam biztos, hogy messziről beszél hozzám. Ez nagyon biztatónak tűnt!

Pisti, miután bebújt a később Erdőnek elkeresztelt terembe, szétnézett, majd nagy számokkal írta be az agyagba a felfedezés dátumát: 2006.05.06. A legközelebbi nagyobb vízállásig valószínűleg ott is marad ez a hiba, ugyanis a felfedezés dátuma igazából 2006.05.07. volt. Ahogy utólag értékeltük ezt a bakit: a felfedezéssel még önmagunkat is megelőztük! :-)

Az ez után történetekből –valószínűleg a felfedezés izgalma miatt– már csak mozzanatokra emlékszem. Arra világosan, hogy nagyon ügyeltem arra, hogy mikor a hátam mögött érkező fiúk bemásznak a terembe, figyelmeztessem őket a fejük fölé belógó cseppkövekre, nehogy hamarabb álljanak fel, mint kellene! Kár volna értük! Ugyanígy figyelmeztettem Petit is, mikor visszatért az első terembe, hogy ő is vigyázzon, mert a terem másik végén is vannak szép, de veszélyeztetett példányai a „szalmarengetegnek”.

Peti ekkor tájékoztatott bennünket, hogy a szűkebb rész után újabb terem található. Egy pillanat múlva már mindnyájan ott voltunk. Tamásnak tűnt fel először egy agyagdombon lévő kis kristályszerű valami, ami nagyon szépen, ezüstös színben csillogott. Természetesen nem nyúltunk hozzá, de közelebről is szemügyre vettük. Úgy tűnt, hogy mégsem kristály, hanem valami, amin mintha igen apró harmatcseppek lennének, és ezek a cseppecskék csillognak ezüstösen. Később észrevettük, hogy ennek a valaminek csápjja is van, ez nem fénylett, de az agyagon jól kivehető volt. Tehát valamilyen rovar lehet. Egy picit megfújtam az állatkát, és odalett az ezüstös

varázslat, de megállapítottam, hogy az egy fátyolka volt, amíg élt. Így kapta a terem a Fátyolkás nevet. Azt hiszem, Peti ekkor jött azzal az ötlettel, hogy az első terem neve legyen Erdő a sok szalmacseppkő miatt. Pisti nem volt biztos benne, hogy jó ötlet, hogy mi keresztelünk el minden termet, de Peti megnyugtatta, hogy ez már így szokás! Így továbbra is bátran vállaltuk a keresztszülői státuszt. :-)

Peti boldogsággal és némi aggodalommal a hangjában mondta, hogy attól fél, egyszer csak felébred! :-)

Ezek után megint egy szűkebb, alacsony szakasz következett, ahol Peti és Pisti az agyagot igyekeztek kibányászni, hogy tovább mehessünk. Néhány perc munka után, miután –megint sisak nélkül– átküzdöttük magunkat a „Hasfelmetszőn”, be is jutottunk a harmadik terembe, ahol viszont némi lelombozódás következett, hiszen egy nagy vízfelületet láthattunk, és megállapíthattuk, hogy szifon miatt nincs tovább! Legalábbis egy ideig biztosan...

Peti és Pisti továbbra is nagyon aktívak maradtak, kifelé is „dolgoztak”, megpróbálták megsaccolni, hogy hány méter az újonnan bejárt szakasz. Peti eltökélte, hogy annak az egyenes szakasznak, ami a bejárás előtt is látható volt, az a szám lesz a neve, ahány méter hosszúnak becsüljük az új szakasz teljes hosszát. Így kapta a nevét az 56-os járat, és nem a forradalom ötvenéves évfordulója adott okot az elnevezésre, bár Peti mint jó hazafi az egybeesésnek felettébb örült.

Elkönyveltük, hogy a mai nap műszakra jöttünk, és barlangtúra lett belőle! :-)

A nagy aknában egy vicces kis mozzanatnak lehettünk szemtanúi: mikor Tamás kibukkant az ácsolat mögül, úgy jelent meg mint egy árny, de mikor elmosolyodott, hirtelen fényt kapott a tekintete, a fogai csak úgy csillogtak a fekete háttérben! Peti a keresztelés lázában rögtön elkeresztelte Vakondnak. :-)

Kifelé jövet már arról szólt a társalgás, hogy azonnal felhívjuk Tarnai Tamást. Vajon el fogja-e hinni, amit mondunk neki? Elég valószerűtlenül hangzik a Mecsekben egy 56 méteres új járat. Már a barlang mellett felhívtuk Tamást, és egy indiánüvöltéssel üdvözlöttük, de arra a kérdésére, hogy „Hány méter?” már nem hallhatta a választ, mert a mobilnak elment a téréreje. Gondolom, micsoda izgalomban lehetett, amíg megint telefonkapcsolatba kerültünk!

Úton a kisház felé persze örvendeztünk, de számomra egy kicsit irreálisnak hatott minden. Ha ez akkora dolog, mint amit a bensőm diktál, akkor miért nem örülünk jobban? Kurjantozhatnékam támadt, és kértem a fiúkat is, hogy tartsanak velem! Olyan érzésem volt, mintha nem tudnánk eldönteni, hogy szabad-e nekünk örülni vagy sem...

Mire visszaértünk a kisházba, addigra Pisti mobilján több nem fogadott hívás is volt, futótűzként terjedt a hír, és mindenki tudni szeretne volna annak valóságtartalmát. Kispajtások, a hír igaz, kegyes volt hozzánk a Szuadó!

Az újabb és újabb telefonhívásokat követően mintha mi is felengedtünk volna, úgy tűnt, mintha az örömünk záloga a telefonhívásokban rejtett volna!

Izgatottan vettem le a polcra a kutatási jegyzőkönyvet, és nyújtottam Pistinek. Végül Peti írta meg a jelentést, és egy kis segítséggel a térképvázlatot is ő rajzolta meg, de a műszak vezetőjéhez két név került: Szigetvári István és Nagy M. Péter. Így volt szép, fiúk!

Az első ismerős, akivel találkoztunk, mikor a kiséren haladtunk az autó felé, Tegzes Andris volt. Biciklivel száguldott felénk, és meglepve, de bizoy-nyára örömmel nyugtázta, hogy a hír igaz.

Azt hiszem, hogy egy ilyen esemény minden mecseki barlangásznak ün-nep, még akkor is, ha más egyesületnek a tagja. És lehetne-e szebb pél-dája ennek a „testvériségnek” annál, hogy a felfedezők egyike éppen a Pro Natura Egyesület tagja?

Pécsett Emivel és Janival találkoztunk, akik már indulni készültek, hogy Böllérrrel együtt ők is felderítsék az új szakaszt. Aztán a Pollack kollégiu-mába mentünk, ahol újabb kispajtásokkal találkoztunk, és megszületett az első elektronikus beszámoló.

Ahogy telt az idő, egyre fokozódott az örömöm.

Hétfő reggel már a Jani beszámolója is ott volt az e- postaládámban és so-katok gratulációja. Kispajtások, ez volt a csúc! Nem a sztalaktitok, hanem a ti örömötök! Vasárnap Tarnai Tamás megkérdezte tőlünk, hogy sírtunk-e? Bevallom: nem. De hétfőn, amikor olvastam az egy-két soros leveleite-ket, akkor elkezdtem itatni az egereket.

Az a jó, hogy egy csapat lehetünk! Semmit sem érne az egész, ha ezt az örömet, ami ötünknek megadatott, nem tudnánk megosztani Veletek! Kül-lönösen nekem, aki túlságosan is szerencsésnek érzem magam azért, ami-ért a negyedik műszakomat ilyen ajándékkal jutalmazta a Szuadó.

Köszönöm Nektek, Kispajtások a sok munkát, ami erre az eredményre vezetett, és kívánok Nektek is sok hasonló túrává változó műszakot!

Jó szerencsét!

Pécs, 2006. május 9.

Marosi Csilla

Élménybeszámoló a 2006. 05. 07. –i bejutásról

Az egész ott kezdődött, hogy pénteken kimentünk Szaszával a török-kút-hoz kötélpályát kiépíteni a tanfolyamosoknak. Egész jól sikerült a „tervezés”, akár 3-4 ember is elközlekedhetett a kötélén, anélkül, hogy zavarná a másikat. Már javában folyt a gyakorlás, mikor befutott Szigetvári Pisti hívása. Nem volt nehéz összeszedni egy műszakra való csapatot a fán csüggő lelkes emberkékből...

Vasárnap 8:45-kor indultunk Pécsről, Orfűn magunkhoz vettük a szerzőszámokat, beöltöztünk, megcsodáltuk a Gilisztás mellett virágzó holdfényvioleteket, majd 11:30-kor leszálltunk a barlangba. A (most már régi) végponton „kényelmesen” elhelyezkedtünk kitermelős felállásban, de egy vödörnyi anyag után Nagy Peti úgy döntött, inkább beküszik a járatba.

Feszülten figyeltük egyre távolodó hangját, ahogy közvetítette: a kuszodában a balkanyar után jobbra fordul, amit egy kis terem követ, ahol már fel is tud állni. Miután visszatért hozzánk, rövid megbeszélés után úgy döntöttünk, bevállaljuk és mi is befekszünk a patakba. A kobakokat magunk előtt csónakáztatva araszoltunk előre. A torkomban dobogott a szívem az izgalomtól. Én zártam a sort, alig vártam, hogy beérjem a többieket, akik előttem már ujjongtak. Mikor már volt annyi hely, hogy négykézlábra álljak, felpillantva szalmacseppkövek sokasága vett körül. A Mecsekben még nem láttam ehhez hasonlót /persze még is nem jártam mindenhol ;-)

Szemlélődni nem volt idő, hajtott minket a kíváncsiság: vajon mit rejteget még előlünk a barlang. Átcsúszva egy kellemes kis vízesésen egy még inkább szemet gyönyörködtető terembe jutottunk. Itt is cseppkövek sokasága és hófehér cseppköleflyás. A levegő is sokkal frissebb volt itt, mint a barlang korábbi részeiben. Az egyik sztalagmiton egy különös csillogást láttunk, alaposabban szemügyre véve kiderült, hogy egy fátyolka. Finoman ráfújva élettelenül pörgött alá a patakba. Pedig milyen gondosan kiválasztotta végső nyughelyét...

Kicsit elszomorított, mikor megtudtam: a továbbjutásnak egy szifon állja útját. De Peti és Pisti addig ügyeskedett, míg sikerült annyi agyagot félrekotorolniuk, hogy járhatóvá vált. Félre is raktam a félkész agyaglovmat, kíváncsian vártam a folytatást. Sajnos hamar kiderült: ez már tényleg a vége, mély szifontó zárta utunkat, legfeljebb az ott úszkáló víziskorpió számára járható. Valószínűleg ekkor elhagyhatott a „felfedező láz”, mert a hidegtől remegni kezdett a lábam. Nem csoda, hisz teljesen átáztam. Ideje volt hogy megizzadjunk a visszaúton. Erőt merítettünk némi agyagos dextrózból, majd megindultunk kifelé, hogy a térerő szellemét segítségül hívva szétzörtük az örömhírt a felszínen.

A nap méltó zárásaként a társaság nagy részével elfogyasztottunk némi

komló-maláta főzetet élménybeszámolóval fűszerezve egy közeleső vendég-látó-ipari egységben.

Köszönjük Mecsek, köszönjük Szuadó és legfőképp: köszönjük kedves barlangász kispajtások, akiknek kitartó és áldozatos munkájának eredménye a továbbjutás. Sohasem volt még ilyen reményteljes!

-Lanti-

Pro Natura KBE

A Szuadó-Expedíció

A Kemény munka

Miután megérkeztünk a barlang végpontjára, egyből hozzáláttunk a tendőkhöz. A munka keményen folyt, kb. 15 perc alatt sikerült eljuttatnunk egy egész vödörnyi követ az agyagos-domb tetejéig. Én maradtam leghátul, én fedeztem a többieket. A feladatom: a vödör drótkötélen való mozgatása a végpontról a pozíciómig, majd a vödör kiürítése, egy törmelék lerakásra ideálisnak vélt helyre, ügyelve a domb már amúgy is csorbult szimmetriájának megőrzésére. Időnként hangokat hallottam előlről. Hol a Nagy Petit távolról, tompán, hol pedig a többiek ujjongását, de nem nagyon törődtem a dologgal. Túlságosan is lekötött komoly feladatom teljesítése. És akkor megfeszített munkám közepette egyszer csak hátraszólt a Lanti, hogy befejeztük és jöjjenek én is előre! Kiderült, hogy a Nagy Peti bejutott az új szakaszba és rövidesen mi is indulhatunk utána!

Hát először is levettük a sisakunkat. (Gondolom régi barlangász hagyomány, hogy a feltáratlan szakasznak megadjuk a kellő tiszteletet. Bár az is lehet, hogy nagyon szűk volt a járat, ez még előttem sem teljesen világos...)

Aztán a merülés...

Sorban tűntek el az emberek (kispajtások) az ismeretlen járatban, és már-már kezdtem úgy érezni magam, mint az első ejtőernyős ugrásomkor... „Te jössz!” -Mondta Lanti, mire egy pillanatra visszahőköltem. Hosszú, keskeny járat feküdt előttem, félig tele vízzel. Végül döntöttem: Kérek még egy szőlőcukrot... És neki veselkedtem. A víz jeges volt és mindenhová bejutott, ezért ízes szólásokra ragadtattam el magam. Lassan haladtam, mert a járat szűk volt, bár „nedves”... :-). Ahogy előrehaladtam, fokról-fokra szállt el minden felszíni gondom. Hamarosan már csak mi voltunk és a barlang.

A sisakom szépen úszott előttem, a fejemet is egyre kevesebbszer vertem be a megszokott védelem híján és végre elértem az első kanyarig, ahol a járat még jobban beszűkül. Nyugtáztam a dolgot az előttem haladó Pistinek, és összeszedtem magam: Fejet oldalra fordít...nagy levegő...asztán merülés. Még a fülem is megtelt sárral, de egyszer csak azon kaptam magam, hogy már a túloldalon köpöm a vizet. Tovább! Mikor kiértem a vízből, a többiek már a teremben álmélkodtak, így csatlakoztam hozzájuk. Kiabáltunk és cidriztünk...

Egy Hős nyomában

Vigyáztunk minden mozdulatunkra, nehogy kárt tegyünk egy több ezer éves csodában. Cseppkövek mindenütt: Szépek és törékenyek. Izgatottan indultunk tovább. A Nagy Peti elől, és mi követtük... Olyan érzés volt, mintha egy idegen

bolygón járnánk, minden kanyar újabb csodát rejtett. És újabb sikongást hozott.... (Csilla volt a sikongás felelősünk, általában ő kezdte, mire aztán mi is belejöttünk. :-)) A termeket sorban elkereszteltük: Először jött az „Erdő” a sűrű cseppkő rengeteg miatt, aztán a „Fátyolkás terem” a rovar miatt, amit !ÉN! vettem észre és a „Mosoda”, ami egy kis tavacsokról kapta a nevét. Itt mohó szőlőcukor falásba kezdtünk, miközben én úgy dideregtem, hogy rágnom sem kellett hozzá...Végül a tó zárta utunkat, megvalósítva ezzel Peti félelmét, hogy a járat szifonban végződik. Valahogy érezte: a neheze még hátra van.

Még nagyon hosszú út áll előttünk...

Visszatérés a felszínre

A visszaút számomra kinkeserves volt, nem is az új szakaszban, hanem utána. A szemüvegemet és a lámpámat beterítette a sár, alig láttam valamit. Miután újra fönt voltunk, azon neveltünk a napfényben, hogy milyen városak vagyunk. Aztán rájöttem, hogy nem velem, hanem rajtam nevetnek a többiek, vagyis én nyertem a koszosági versenyt... Utána visszaút a kisházhoz, persze vízhangzó üdvialgások közepette! :-)) Többnek éreztem magam. Nem a felfedezés miatt, mert azt nem én tettem. Én csak követtem a többieket a föld alá. Hanem mert én is megcsináltam: végigjártam egy kemény terepet, ahol ember előttünk még sohasem járt... Azóta is folyton ezen jár az eszem:

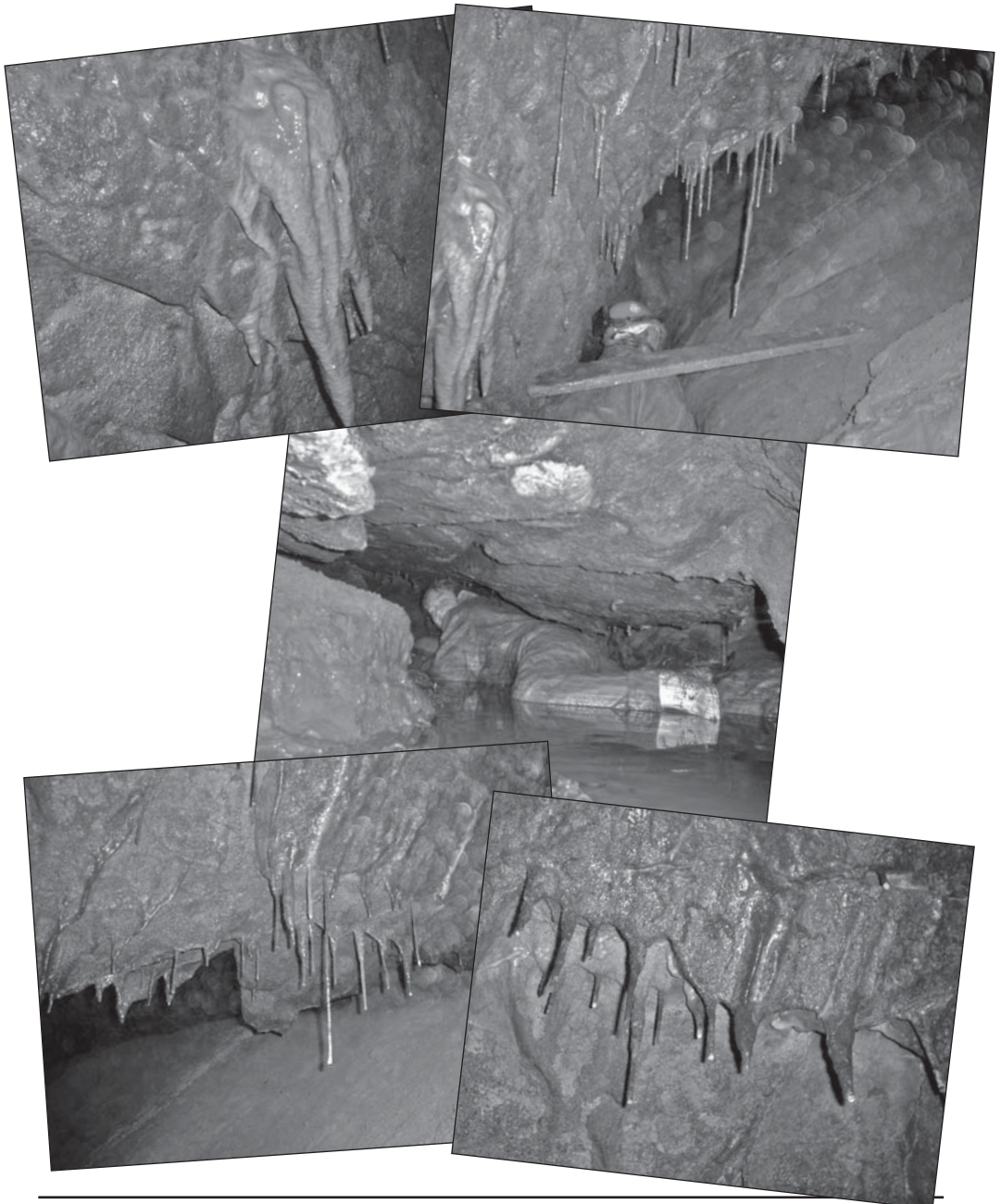
Mi várhat ránk a túloldalon?

A Mélység Királya

De nagyon előre szaladtam. Had írjak inkább arról, hogy mi volt MÉG odalent. Mikor a többiek már elindultak az utolsó teremből, és épp rám került volna a sor, valami zajt hallottam. Aztán csönd. Minden idegszálamat megfeszítve hallgatóztam, de semmi. Aztán megint! Mintha a fal túloldaláról jött volna, de újra elhallgatott. Tisztán éreztem, hogy valami van még ott rajtam kívül. Valami, ami nem ember. De elhessegettem a gondolatot és odaléptem a kijáráshoz. Ekkor egy csobbanás a hátam mögött! Jeges félelem futott végig rajtam, megpördültem és a látványtól teljesen megbénultam. A tóból egy sárkány-szerű fej emelkedett ki, hosszú nyakát kinyújtotta, és rám meredt hatalmas, éjfekete szemével. Pikkelyes bőre ezer színben csillogott, fejét éles agyarak fonták körbe. Lenyűgöző látvány volt... Úgy megbabonázott, hogy mocanni sem bírtam. Fejét oldalra döntötte, mintha engem méregetne, aztán pár óráknak tűnő másodperc után némán elmerült. Nem tudtam szóhoz jutni. A szívem még most is a torokban dobog, ha rá gondolok. A többieknek képtelen voltam elmondani. Talán csak az érzékeim csaltak meg? Nem tudom. Remélem hisz majd nekem valaki. Nem nyugszom, amíg fény nem derül erre a rejtélyre...

Lukács Tamás

Képek az új részből

„Érdemes álmodni! :-) Álmodjatok Ti is!!!

1993-ban Karcsi barátommal álmodtam egy hatalmas barlangról, a Vízfő-barlangrendszeréről. És elhatároztuk, az álmunk valóra váltjuk! No nem a barlang tényét kellett megálmodnunk, mert arról tudományos ismeretek begyűjtésével és saját vizsgálatokkal hamarosan bizonyosságot szereztünk. De álmodhattunk arról, hogy mi fedezzük fel Magyarország egyik legnagyobb barlangrendszerét!!! : -))) Azóta sokan osztottok az álmunkban, és most néhány szerencsésnek az álmodozók közül megint megadatott, hogy első élő emberként járják be ennek a nagy rendszernek, bár kisebb, de újabb szakaszait. Ma délelőtt a Szuadó-barlang, amit 1994-ben kezdtünk el kutatni, újabb szakaszokkal ajándékozott meg bennünket...

Köszöntsük hát a felfedezésben résztvett kutatókat, és a feltárt újabb kb. 50 métert!

Jó szerencsét! : -)))))))))”

Tarnai Tamás

Elküldve számos embernek 2006.05.07., 15:33 perckor.

Még vasárnap a barlangot bejáró második csapat (Ország János, Rostás Attila, Szőke Emília) mérései alapján a barlang hossza 67 méternek bizonyult!

Márciusi kutató-bulizó hétvége: 2006. március 17-19.

(azaz, aki ott volt az azért olvassa, aki nem azért)

A tél lassan akart elmúlni, de én reményteljesen vártam a tavaszi kutató hétvégét, mely előcsalogatja a tavaszi napsugarakat. Reménykedve a pészcsiek segítőkészségében megrendeltem a jó időt, és egy kis meglepetést a páromnak. Jani nagyon bejlesztett a „sok meló és kevés szórakozás” szöveggel, de én reménykedtem, hogy nem csak gályázni megyünk a Mecsek hegyei közé, hanem a kispajtások közt sok vidám órát fogunk eltölteni.

Végre elindultunk pénteken délelőtt Szegedről busszal Pécs felé. Fél 2- kor érkeztünk meg, s Böller útbaigazításával 3 órakor már az UAZ-nál várakoztunk az indulásra. Felvettünk még néhány embert, Tescóztunk és tankoltunk, majd irány Orfű. Az UAZ-járáttal Jani, Ricsi, Csilla, Nagy Peti, Tamás és én érkeztünk meg a kisházhoz.

A délután folyamán már sorban értek oda az emberkék. Szasza és barátai valamint a Vas család is megérkezett. Néhányan átmentünk a kulcsos házhoz és belevágtunk a fagyűjtésbe. Kis csapatunk nagyon lelkes volt, s kitartóan gyűjtöttük és aprítottuk a tűzifát. Sötétedés után visszamentünk a kisházhoz, s üdvözlöttük a sok régen látott ismerőst.

Jani vezetésével indult még a Szuadóba egy éjszakai műszak, de mi a hajnalra bevállalt depózás miatt időben nyugovóra térünk a fagyos házikóban. Elegendő fát gyűjtöttünk ugyan, de a cserépkályha nem akarta igazán felmelegíteni a helyiséget. Ráadásul a füstmérgezéstől tartva Tamásnak még be is kellett tapasztani a fűtőtest egyes réseit.

Reggel 6-kor megérkezett Nagy Peti, s elindultunk a Szuadó-völgy felé. Vidám hajnali sétánkat a patak Trióba való bezúdulása rendítette meg, s a Gilisztás víz alatti látványa tovább szomorított minket. Azért mi elszántan másztunk le a Szuadóba, s vágtunk bele a depózásba.

A műszakunkat Csizmarik Zoli csapata váltotta fel, s ők folytatták a munkát odalent. Mi pedig visszasétáltunk a kisházhoz. Kicsit féltünk ugyan, mert ahogy a mondás is szól: a rossz hír hozóját lelövik, de mégis közöltük mi történt a Trióval.

Henrik és lelkes segítők ekkor már nagy buzgalommal készítették a közös kaját. Délután többen sétálni indultunk; egy kis csapat a Triót ment megsejmelni, mi (Gergő, Nóri, Gabi, Tamás, én) pedig jó időt kihasználva sétáltunk egyet a Sárkány völgyben, megtekintettük a természet szépségeit és a civilizáció rondaságait (akksi, gumikerék, vödör, döglött kutya a patakban).

Miután mindenki visszaért a kisházhoz közösen megkajáltuk a fincsi paprikás krumplit, aztán átmentünk a Faluház dísztermébe. Itt zajlott le a

közgyűlés Emi és Jani vezetésével.

A nap meglepetése az esti vetélkedő volt, amiért ismét köszönet a szervezőknek! A tavaszcsalogató agyagturhász verseny két csapatának kapitánya Emi és Tamás voltak :-). Az ijedség miatt többen végig egy-egy üveg nyakát szorongatták, s a bennük lévő folyadékot töltögették magukba, s ugyanilyen üvegekkel próbálták a zsűrit is megvesztegetni. Divatbemutató, sorverseny és ügyességi feladat után a meglepetés a karmesterkedéssel következett. A csapat a 'Boldog születésnapot' című dalt énekelte a két csapatkapitánynak, akik egy-egy tortát is kaptak ajándékba, amit a meghatottság könnyeivel küzdve, de annál nagyobb szeretettel osztottak szét hiéna társaik közt.

A barátság építéséért úgy döntöttük meglátogatjuk a Pro Naturás kispajtásokat Abaligeten. Kis iszogatás, testfestés (igaz Süni??), beszélgetés után visszatértünk Orfűre és lassan mindenki a tollas bálban folytatta az éjszakát (lefeküdtünk aludni :-).

Reggel szintén indult egy műszak, de mi már hazafelé kacsingattunk. Legszívesebben persze maradtunk volna, de sajnos hosszú az út hazáig, ezért összeköltünk és fájdalmas búcsú után Henrik, Gabi, Tamás és én elindultunk a jó öreg szamarával (Henrik szamarával :-) Szeged felé.

Zsu

Társkereső hirdetés

Keresem társam erre a hétvégére azon jólszituált, káros szenvedélyektől mentes szegedi barlangász személyében, aki jogosítvánnyal rendelkezik, és mondjuk szombat hajnalban kíván indulni a Mecsekbe.

Én 23/162/53 szóke, kékszemű, autóval rendelkező lány vagyok.

Kalendorok kíméljenek!

Jelige: Sosem volt még ilyen reményteljes!

Telet üztünk, jót röhögtünk...

...a vöröskeresztes Uncas lovagok a Soproni Ászokat bombázták a fejemben aznap délelőtt, alig vártam már Orfú józanító hús levegőjét...szóval egy maratoni futás a busz felé. Persze csurig telerakva barlangásköccöllekekkel. Tehát felpattantam lihegve a meglepően új külsőbe öltözött Orrfúi buszra, ahol Marcival összefutva folytattuk a kanyargós megszokott utat.

Kiértünk. A 33 kobakból egy pár tartózkodott csak ott a finom paprikás krumpli illattal telt tábortűz körül, amelyet csak az erős paprikás pálesz ínycsiklandozó illatfelhője tetézett, mivel az erős paprikás kistesója a hordós fajzat a sáros gumicsizma bódító szagával próbált harcba szállani a zsák alján. Egy kis idő elteltével, mire mindenki visszatért az agyagtűrhászásból, nutellás kötélnyalagató műszakból, ráadásul kiéhezeve sárosan, szomjasan, már nem csak szagolgathattuk az étvágygerjesztőt. Ezen felül begerjedt gyomrunk erős hang effektjeit is csillapíthattuk a mennyei kissé csípős paprikás krumlesszal.

Kispajtások miután jól teletömték bendőjüket, kezdetét vehette a közgyűlés. Persze a szokásos UAZprocedúra után. A közgyűlésen jelen volt a barlangász társadalom apraja nagyja, na és persze Dezsőke is...pogácsa formában. A közgyűlés a szokott rendben lefolyt, egy különbséggel, hogy a szünetben „Tamás bát” felhívtuk, hogy jó hangosan jobbulást kívánjon Neki az Orfún gyűlésező csapata. Arról is megbizonyosodhattunk, hogy a gyógyulás útján a legnagyobb elánnal cuppog előre gigantikus méretű gumicsizmájában, mert ahogy szóhoz jutott elkezdte osztogatni a feladatokat! Megtörtének a választások, pontot tett Gergő a jegyzőkönyv végére... UAZ-ba be kisháznál ki.

Mi (Peti, Böllerke, Én) mint meglepetés előkészítők előrenyargaltunk Főző Peti puttonyos verdájával, hogy a többieket megelőzve előkészítsük a dolgokat. Henriket visszafuvaroztuk, hogy kerítse elő a közgyűlés előtt elvesztett eperfahordós szirupot, amit az UAZ-ba való bevetődése közben ejtett ki a farzsebéből (hozzáeszem egy literes üveg volt). Szóval gyorsan előkészítettük a tipikusan „ne szervezd agyon vetélkedő” kellékeit.

Miután ez megvolt, kiadtuk az első feladatot, amelyről én eddigi barlangász pályafutásom, helyesbítek pályatűrásom alatt csak halottam. Íme az első feladat. Tavaszcsalagató tánccal egybekötött télelűző divatbemutató, az ottmaradt göncök felhasználásával, zenére. A zenét a kisház dolby - stereo 5.1-es hangzású hi-fi rendszere szolgáltatta, azaz egy sáros deszka rajta egy rádió, amiből bömböl a horvát adó. Állítólag a ruhák nagy része a kukában kötött ki, a nyári tábor után, annak ellenére volt miből válogatni. Habár biztos Henriknek, Zsúnak, meg Csillának csak a kidobott göncök jutottak, mert igen hiányos volt az öltözékük. Ők igazán a barlangászok

fehérneműdivatja bemutatásával elsöprő fölényt szereztek. Volt ott minden gyerekek: igen szexuális kivitelű vonaglás a kisház bejárati ajtaján alig nyakig felhúzott alsónaciban, illetve fogcsikorgatásos overál tépés bugyi mutogatással egybekötve, heves csákányozás közepette. Illetve krucifix ja cicifix lóbálás...node kezdjük csak az elejéről.

Azt hiszem ezt leírni nem lehet, látnotok kellet volna, és meginterjuvolni a telet, hogy mit is látott hogy hanyatt-homlok elmenekült.:o) Szóval mint emlitem minden csaj barlangi bálna által letépdelt ruhakölteményekben pompázott és egyenként egy tökéletes élmunkást mintázott meg a kezükben tartott szerszámokkal. Míg a srácok jól odatették szőrös mellkasukat, kivéve Henriket, aki a csövön pörgéses magánzszámát rúd hiányában a kisház bejárati ajtajához lágyan odasimulva adta elő, teste csábos dobálgatásával, mindeközben érzéki pillantásokat vetve a könnyes szemmel röhögő tömegre. Hirtelen kiszökkenve a kisház ajtaja mögül végigtipegett himnóies „öltözetében” bájait fitogtatva. Nem úgy, mint Csilla, aki odatette határozott csákányozással magát a pódiumra, ezzel megteremtve a mit ne viseljünk, ha barlangba megyünk divatot. Az overál nyaka és ujjai voltak összevarrva a többi cafatokban lógott rajta, amelyet keces keménységgel leszaggatott magáról, hogy szétdobálhassa a fuldokló tömegbe. „Csak egy cafatot akart kidobni közénk, oszt jött az egész overáll...” Gyerekek jók voltak...a kisház majdnem összedőlt a gyönyörtől, a tél pedig elmenekült.

A zsűri, aki megvesztegethető volt (de szigorúan csak limonádéval; o)))röhögéstől fájó hassal alig bírta összekaparni magát a második feladatra. Ügyességi játék, csizmatalicska. Mivel a barlangászok lépten-nyomon ezzel a két eszközzel dolgoznak, miért is ne ötvözhetnénk a kettőt. Kezrede kellet húznod a csizmát és úgy talicskázni váltóversenyben. A váltóverseny résztvevői egyszer kétszer megtapasztalhatták, hogy milyen is az anyaföld íze. Uccsó feladat következett, amely a köteles volt. Ez kötél fölött, segéd-eszköz nélkül át kell tudni mennie a csapat összes tagjának, csak emberi erőt használhattál. Mivel a zsűri igencsak ledönthető volt a lábáról a megvesztegetések végett, így a göndör barna narancs eper kollegánk úgy gondolta, átgyalogol Bölléren. Így történt, hogy egy szempillantás alatt a zsűrit a földre kényszerítették az események. Ja és még egy feladat a karmester-verseny Emi és Tamás csapatkapitányok vezetésével. Reméljük mindkettőjüknek tetszett a csapatuk által produkált produktum. Punktum! Tehát erről ennyit. Reméljük tetszett. Személy szerint régen nevettem már ennyit, na és az egész zsűri nevében köszöni a megvesztegetéseket. Főleg a lengyel padtörő fajtának! Vicces hogy a másik csapat a saját pálinkámmal vesztegetett...még jó hogy zsűri voltam a végén, még nem kaptam volna belüle.

Ezután a szokásos UAZ party következett, a kb. 33 ember bepaszszírozta magát az SZKBE Szent teherszállító eszközébe és eedetlen éneklés

és vakucsattogtatás közepette egy éles kanyarral befaroltunk a Pro Natura udvarára. Megint egy jót buliztunk, kicsiarakásoztunk...bár sajna most nem kentük be Taknyászt körömvirág krémmel, de ne aggódjon senki, ami késik, nem múlik. Ezek után be a Szent szállítóeszközbe és repültünk a kisházhoz, amely még mindig remegett a Henrik szőrös lába okozta gyöngyörtől.

Fontos! A ticketeket kérem beváltani, visszaváltásra nincs lehetőség! A wellness hétvége a Szuadó végponton illetve a Nutellázás a Trió végponton ticketek beválthatóak egész évben, sőt a jövő évben sem veszítik el érvényüket.

Szóval konyec firma, ezt ma a Rita írta. Aki eme történetet nem hiszi, jöjjön el barlangászni...

Jó szerencsét!

Rita

Rövid hírek

2006. május 6-án, szombaton az MKBT küldöttközgyűlésen kihirdették a Cholnoky pályázat eredményét. A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesületet a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat, valamint a Környezet- és Vízügyi Minisztérium külön jutalomban részesítette a 2004-es évi tevékenységeiért, kiemelten a csoportéletet és a Természet- és Környezetvédelmi Nevelés Programot, a karsztos erdei iskolát.

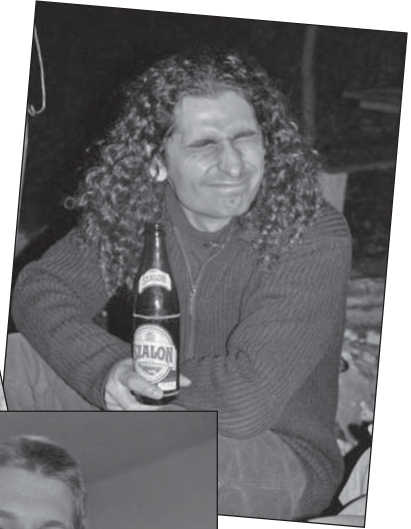
Nyári barlangász gyerektábort szervezünk 2006. július 10-16 között a Mecsekben. Szállás az orfűi Campingben lakókocsikban lesz, étkezés szintén itt. A programban szerepel a Mecsek fontosabb barlangjainak bejárása, + a gyerekeknek való karsztos, barlangos „szemléletünk” átadása. Ha valaki szívesen részt venne ebben, akár kísérőként, akár túravezetőként, megkérem szépen, hogy jelezze!

2006. július 7-re, a Természet- és Környezetvédelmi Nevelés Program Hátrányos Helyzetű Gyermekek Számára szervezünk barlangtúrát a Béke-barlangba, Aggtelekre. Várom erre is a jelentkezőket!!!

Minden kedves barlangász kispajtásnak köszönjük aki felajánlotta vagy felajánlatta adója 1%-át!

Szóke Emília

Képek a tavaszi kutatótáborból

Vérfürdő Sásdon

2005. november 11-én

A disznóvágás??? Be kell valljam, hogy nem szeretem. Ennek az az oka, hogy a disznóvágós időszakban szinte minden hétvégén részt veszek egy-egy ilyen jellegű vérfürdön. Ez a sorsa a vidéki embernek, ráadásul, ha olyan párt válasz magának, akiknek nagy a családja, akkor biztosan sűrűn ígérkezik ilyen program. Menni kell a nagyszülőkhöz, unokatestvérekhez. Tehát lehet okom arra, hogy ha nem is utálok, de unom a disznóvágást. A kíváncsiság és a jónak ígérkező társaság mégis arra készítetett, hogy részt vegyek egy sásdi SZKBE-s vérfürdön. De! Már itthon elhatároztam, hogy átengedem a terepet azoknak, akiknek ez újdonságot jelent. Tapasztalják csak meg ők, hogy milyen izgalmas disznót pörzsölni, „dögöt” trancsírozni, belet mosni, rózsaszín húsokat darabolni, kolbászt gyúrni, hurkát ízesíteni.

Azért persze nagyon vártam az indulást. Hosszú vonatozás után péntek este végre megérkeztünk Sásdra. A kis településen egyedül mi nem tévedtünk el, s Gináék társaságában hamar megtaláltuk a tett színhelyét, a Böl-lér-lakot.

Az üdvözlések után lassan átszivárogtunk a szomszéd pincéjébe, hogy igazán jó helyi borra tegyünk szert. Visszatérve a hideg ellen némi alkohol-mennyiséget döntöttünk magunkba, majd elfoglaltuk helyünket a kályhával fűtött sátorban. Fűtött?? Annak indult, de olyannak, mint én, akinek gyenge minőségű hálósákja van, annak fogvacorogtató éjszakája volt. A tűz ugyanis kialudt, a sátor szellős volt, és ugye a tél elején jártunk.

Hajnalban ébresztőt fújtak, s gyors készülődés után egy kis csapat áment a szomszédba. Itt előre megfontolt szándékkal gyilkosságot követtek el Dezsőkén. A holttestet talicskán szállították át, a banda telephelyére. Én bevállaltam a hagymás vér elkészítését. Sajnos a hatalmas jószágból eltűnt eme ízletesnek ígérkező testnedv, így nem is reménykedhettünk a bőséges vér-reggeliben. Azért kóstoló jutott mindenkinek.

Közben a disznót megfosztották szőrétől. Sajnos a folyamatot nem láttam. Nálunk gázpörzsölővel égetjük le a disznóról a szórt, majd késsel lekaparjuk a felesleget, s vizes ronggyal lemossuk. Itt meg valami nyüzás, meg idegen szerszámok nyomait véltem utólag felfedezni.

A bontásnál sem voltam jelen. Láttam már ilyet ezerszer, gondoltam ne foglaljam ott a helyet. Tamással és néhány lelkes segítővel inkább a forralt bor készítésére és fogyasztására koncentráltunk. Be kell vallanom, innentől kezdve kerültem a disznót. Nehogy már még dolgoznom kelljen itt is?! Elég az otthoni lótifuti. Szerencsére a belet se nekem kellett meghúrolni (a

boltból hoztak :-). Inkább a konyhába orientálódtam, s segítettem a máj megsütésében. Nagyon finom fokhagymás sült májacskát készítettünk, amiből szintén mindenki evett egy keveset.

Közben a munkálatok folytak. Szétszedték a jószágot darabjaira. A húsokat és a tepertőnek valót feldarabolták, az abálóba valókat is kiválogatták. Serénykedtek a hozzátérők, és tanultak a hozzá nem értő, de lelkes kispajtások. Kolbászt gyúrtak és töltöttek, hurkát készítettek. Kisült a tepertő is, de máshogyan, mint nálunk az Alföldön. Itt ugyanis lehúzzák a bőrt, s a tepertőt még át is préselik.

Böllér és a sógora nagyon rendezetten végezte a dolgokat, a lányok pedig a konyhában készítették a finom fogásokat. Halad a munka, s mindenki jól érezte magát.

A munkák elvégzése után, a sátorban sor került az ebédre. Savanyú mártás, sült hús és sertéspörkölt volt a menü. Lehetett enni. Minden nagyon finom volt!! Délután mosogattunk, sziesztáztunk, tortáztunk. Este sült kolbász és hurkát vacsoráztunk, majd ajándékkal köszöntük meg Böllérnek a fáradozásait.

Meglepetésként zenészeket hívtak és egy vidám táncház kerekedett a sátorban. Még a falábúak is ropták a táncot, s Böllértől még sátorbólkiesős kaszkadórmutatványt is láthattunk. Az est aranylábú táncosainak díjait Ország Jani, Raisz Peti, Nagy Tamás vehették volna át.

A tánc után a tábortűz mellett iszogattunk, és jókedvvel emlékeztünk Deszókére. Az est újabb fénypontjaként egy kisebb csapat Dorka kiváló hangjának segítségével előadta az István, a király rockoperát SZKBE módra.

Aztán végül kinek hol, jutott hely ott hajtotta álomra a fejét. Vasárnap miután megkaptuk a kóstolókat, egy újabb jókedvűen eltöltött hétvége emlékével utaztunk haza. Ezúton is köszönet Böllérnek és a kedves családjának mindenért!

Zsu

Tarnai Zsófia 8 éves barlangászpálánta versei, íródtak, mikor Apukája Tarnai Tamás kórházban

Apának

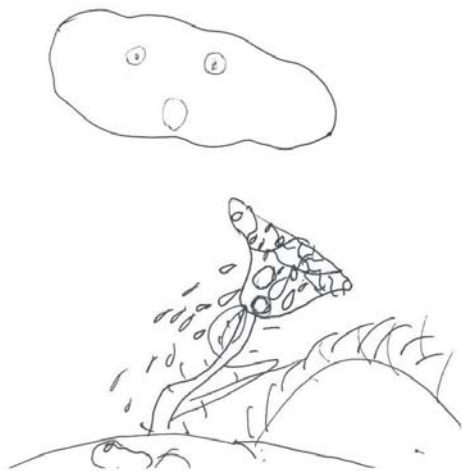
Szívecskék

Szívek, szívek, ti
Szép szívek, jó
Szívek és rossz
Szívek mind
Egyek vagytok...

A rózsza

Harmat van
a rózsán.
Felkel a Nap,
S a harmat,
Mint az
Eső, úgy
Esik le a
Földre. S a
Rózsza sír,
De hiába,
A harmatja nem tér vissza.
De újra esett,
Mint az este,
s mikorra feljött a hold
újra a harmatjaival volt.

Beszámoló a Szegedi-Karszt és Barlangkutató Egyesület Mecsekben végzett 2005. évi tevékenységéről

A 2005. évet az egyesület életében az egyik legmozgalmasabb évek között tarthatjuk számon:

Az év elején összeült a Tudományos Bizottság, mely meghatározta a 2005. évi kutatási prioritásokat. Tavasz folyamán még folyt a 2004. évben elindított alapfokú barlangjáró tanfolyam, mely májusban sikeres vizsgával zárult a résztvevők számára. A tanfolyam Pécsen és Szegeden párhuzamosan indult, a tanfolyamot 18-an végezték el.

A kutatóhétvégék havi 1-2 rendszeriséggel folytatódtak, és nyáron a szokásos nyári tábor is megszerveztük, melyen történelmi rekordot értünk el létszámot illetően. A két hét alatt 85 fő fordult meg a táborunkban, egy nap a legtöbb ember pedig 55 fő volt.

Az őszi folyamán a Pro Natura és a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület közös szervezésében megrendezésre került a III. Mecseki Agyagos Kupa nevű barlangász verseny, melyre a 4 mecseki, és egy budapesti barlangász egyesület kapott meghívást. A résztvevők száma 33 fő volt, az eredmények a következőképpen alakultak:

Csapatverseny:

1. Sült Böllér (Varga Karolina SZKBE, Gál Benedek MKCS, Novotnik Gergő SZKBE)
2. Szuadó Beach Szerintem (Hegedűs Anett SZKBE, Szeredi Anna SZKBE, Ollé Péter Pro Natura KBE)
3. Fekete Lyuk (Gubacsi Rita SZKBE, Raisz Réka SZKBE; Pacári Miklós)

Egyéni versenyek:

Lányok: 1. Szeredi Anna (SZKBE)
 2. Glódi Ilona (Pizolit)
 3. Angyal Dorottya (Pro Natura)

Fiúk: 1. Tegzes András (Pro-Natura)
 2. Szendrői Zsolt (Pizolit)
 3. Salamon Szabolcs (SZKBE)

A csapatverseny győztese egy agyag kupát, a többi nyertes versenyzők oklevelet, és értékes ajándékokat kaptak.

A verseny támogatói voltak: Paczári Miklós, Rostás Attila, Szőke Emília, Tarnai Tamás

2005 novemberében megrendezésre került egy 2 napos barlangász baráti találkozó, disznótorral egybekötve Sásdon, melyre öt barlangász egyesület kapott meghívást, a résztvevők száma 52 fő volt.

Az őszi folyamán újabb barlangjáró tanfolyamot indítottunk Pécssett, mely 2006. tavaszán fejeződik be. Az egyesület tagjai a világ különböző pontjait járták be ebben az évben is a Dolomitoktól, Kínán és Törökországon át, a Lenin csúcsig.

A Természet és Környezetvédelmi Nevelés Program keretein belül barlangokba és a felszínen egyaránt szerveztünk túrákat gyerekeknek az ország egész területéről, gyerekotthonokból, általános iskolákból egyaránt. A felszínen 248, míg barlangba 199 gyereket vittünk a év során.

Az idei évre is sok sikert, és hasonlóan tartalmas évet kívánunk!

Rostás Attila, Szőke Emília

Böllér jó gyerek, de...

(avagy húsvéti kutató)

Végre hétvége, ráadásul hosszú, ideális alkalom egy kis gátépítésre. A péntek kicsit nehezen indult, mivel csak 4-en voltak a gáton, illetve Júlia, aki az őshazából érkezett, de magyarul igen keveset értett.

A patak péntekre mintha megérezte volna, hogy el akarjuk terelni, mert akkorára duzzadt, hogy versenyre kelhetett volna a Dunával. Amíg Levi és Bandi lefényképezte a Szuadó legújabb (azóta van még újabb :-)) végpontját, Magdi és én (Ricsi) szorgalmasan gátat építettünk. Miután teljes létszámban a felszínen tartózkodtunk, nekiestünk a Szuadó elárasztásának.

A gát persze eresztett szépen, és ahol nyelni kellett volna, ott fél méter agyag és falevél keveréke tömitette el a lyukakat. A patak „eredeti” medrébe való terelése után gyakorlatilag szálkőig bontottuk a régi bejáratot, jól be-terítettük a gátat földdel és minden mindegy alapon, ráengedtük a patakot. Ekkorra persze már koromsötétbe burkolózott az erdő, de az orosz-lány olyan ügyesen vezetett minket, mintha legalább ott nőtt volna fel.

A kisházban Jani, Emi és Csilla várt minket meleg teával. Jókat nevetünk, amikor éppen Júliát gyözködtük, hogy nem rajta nevetünk.

Éjszaka megjöttek Csizmarik Zoliék, és Főző Petiék is. Reggel megérkezett Böllér (aki később oroszlánszerepet vállalt a hangulat megteremtésében :-), Citrom, illetve Szvetana (a második számú orosz-lány).

Reggeli után UAZ-zal csapattunk egy kicsit, majd a nyári tábornál összeszedve Bálintot, nekiálltunk kirakodni. A 40-50 kilós készbeton és cement után a sóder talicskával való utaztatása (ami persze fogyni nem akart) gyerekjátéknak tűnt. A kirakodás végén még kisöpörtük az UAZ-t (új korában nem csillogott úgy), majd a jármű kis segítséggel hazaindult.

A nagy munkára való tekintettel megtízóraiztunk. Amíg mi rakodtunk a többiek megoldást találtak a patak által felállított problémára, kiszáritották a medret. Mindenki megtalálta a kedvére való munkát, lehetett választani a Gilisztás kilapátolását, vagy a Trió beszakadt gátjának foltozását.

Bandi, Főző Peti és Böllér Gilisztázott, míg mi Csizmarik Zoli vezetésével nekiestünk a Triónak. E tájban érkeztek meg természetjáró barátaink 10 motorral. Megmozgatták a talajt, és pár percig az idegesítő madárcsicsergés helyett a megnyugtató, kellemes motorberregéssel kényeztethettük magunk. Valamikor ekkor fogyott el az ebéd is.

Az ásós műszak is jól haladt, saját elmondásuk szerint 6 m³ földet lapátoltak ki, ami látványra is igen meggyőzően hatott, meg persze Böllér jó gyerek, de...

Ő volt aki diktálta a tempót, tartotta bennünk a lelket, mindig volt egy-két ösztönző szava. A lányokat külön meg kell dicsérni, földet ástak, köveket hánytak odébb, majd ugyanazokat még tovább. A Trió előtt helyenként másfél méter mélyen terült el a gödör, persze minden lyuk alatt 3 másik tátongott (talán ezt hívják szélmalomharcnak?). A reggel odahordott - és az évek óta, sorsa beteljesülését váró - sódert mind-mind feléltük, éppen elég lett. Amíg a fiúk a betont keverték, a lányok a fent említett „kavicsokat” dobálták vissza a gödörbe. Eddigre a Gilisztások is csatlakoztak hozzánk, ezzel lényegesen felgyorsítva a munkát. Böllér sokat betonozhatott azelőtt, mert gyakorlatilag kétszer gyorsabban keverte, mint mi hárman, Böllér jó gyerek...

Mire ránk sötétedett, elkészült a régi-új gát 11 óra kemény munka után. Az UAZ-t hívtuk segítségül, mert nem volt túl sok kedvünk a szerszámokkal, talicskákkal a kisházig sétálni. Kis félreértés után igaz (nem ott várt minket Jani, ahova mi mentünk), de létrejött a nagy találkozás.

A kisháznál eközben lázas munka folyt, Emi, Csilla, Jani, Andi és Lia kikapolta a fél házat. Egy kis idézet Csilla emlékeiből:

„Ragyogó napsütéses időnk volt, és Kaposvárról érkező régi, kedves kispajtások látogatásának örvendhettünk, akik családotól látogattak el Orfűre. Szünetelt a takarítás, közben megjött Jani és beszerelte a fát gyakorlás céljából.

A vendég kispajtások búcsút vettek, és Janival és Emivel elindultak az autó felé. Egyedül maradok a fán xilofonnal, amit még nem használtam. Kínlódok az átszereléssel. Sikerül. Kiakasztom a kiskantárt, de még mielőtt oldanám a biztosítást, oldódik magától, és máris ereszkedem. Segítsééééééé! Ezt nem akartam! Az ösztön persze nem azt diktálja, hogy eresszem el a kötelet, hanem, hogy ragadjam meg! Mindkét kezem összeégett. Tehetetlen vagyok és dühös! Persze, az autó felé Malom-múzeum kiterővel mentek Janiék, és a két gyerek gondoskodott arról, hogy egy órát tartson az út!”

Zoli az egész napos betonozás - csákányozás - kódobálás után nekiugrott a hús sütésének, mi pedig Bandival levezethettük a felgyülemlett agressziót - egy szekerce és egy csákány segítségével - egy szekrényen és egy ágyon. Ezzel egy csapásra (volt az több is) megoldottuk az esti tűzrevaló kérdését, e tájt csatlakozott hozzánk Gergő is. Szépen lassan fogytak az emberek a tűz körül, ami a fáradságnak és az egy üveg Sangriának tudható be. Az éjszaka tartogatott még meglepetést számunkra egy hároméves kislány személyében. Valamikor, még sötétben, hangos gyereksírás (illetve némi horkolás) törte meg a fáradságtól mély álomba burkolózott kisházban a csendet. Szavak nélkül is tudtuk, a mellettünk pihenő kispajtások mind-mind ébren vannak, de senki sem szólt, csak a kellemetlen helyzetbe

került anyuka és apuka próbálta csitítani a kis csöppséget. Újra csend lett, majd újra gyereksírás. Párszor még felsírt Lia, mint később kiderült folyamatosan sírt, csak a fáradtság hívó szavának engedve az ember görs-csösen próbált visszatérni az álom nyújtotta biztonságba. Mire a társaság nagy része felébredt, Jani, Böllér, Gergő már régen ázott a Mészégetőben a BMSZ mentési gyakorlaton. A hosszúra nyúlt reggeli után nehezen bár, de elindultunk befejezni az előző napi munkát. A Szuadónál befoltottuk a két gátat, majd Gilisztázni mentünk. Kisember, Bandi és én találtunk a Trió előtt négy nagyobb követ, amit sikerült is rekordidő (45 perc) alatt eltakarítani a mederből. Mikor végeztünk, halk zörej ütötte meg fülünk, melyet két Geoláda vadász okozott. Magdi segítsége nélkül, még ma is ott keresnek a ládájukat, de figyelmünket lekötötték motoros barátaink, akiknek hála ismét átélhettük a dobhártyát szagगतó „élményt”.

Ennek örömeire nekiláttunk az ebédnek, és Főző Peti és Petra visszavitte az UAZ-t a kisházhoz cipekedni, majd Gergővel elindultak a „nagyvárosba”. Az időjárás nem volt kegyes hozzánk, mert mi szerettünk volna megszakadni a munkában, de az eső meggyőzött minket arról, hogy vissza kell térni az alaptáborba. A műútnál még vártunk Levire 20 percet, mert medvehagymát próbált szedni az arra legalkalmasabb eszközzel, egy merítő-lapáttal. A kisházban újabb alkalmat találtunk levezetni felesleges energiánkat, mivel egy szekrény nem fért ki az ajtón, ezért sajnós odabenn kellett szétverni, majd az egész egy az egyben ment is a tűzre, kellett a parázs a sült alma gyártásához. Ekkor lett elégetve kettő boszorkányszék és majdnem a két vastartófa is. A sok parazsat eloltani túl sok meló lett volna, ezért inkább, a házból előkerült, mindenki által oly kedvelt káposztakonzervre bíztuk az égési maradék szétterítését. Ez olyan jól sikerült, hogy a második konzerv ~25 méteres körben szórta szét az avarban az izzó, forró fát. Mivel jó sokan voltunk, a villanyt leoltva, 5 percig tapostuk az erdőt, így sikerült megelőzni, hogy benne égjünk. Az éjszaka eseménytelenül telt, reggel rakodtunk még egy kicsit, majd szépen lassan mindenki elindult hazafelé. Aki ott volt élvezte, aki nem volt jelen sajnálhatja, de lesz még pár jó buli, alkalom.

Akik nélkül nem lehetett volna olyan a hétvége, amilyen volt: Jani, Emi, Csilla, Bandi, Bálint, Főző Peti, Petra, Böllér (aki jó gyerek), Citrom, Csizmarik Zoli, Andi, Lia, Levi, Gergő, Varga Kara, Magdi, Júlia (1-es orosz lány), Szvetana (2-es orosz lány), Ricsi. És persze Krissz, aki ott sem volt.

- Káli Richárd -

**A Hírmondó a Bába és Társai Kft. Nyomdájában készült.
A Kft. a nyomtatást és a fűzést ingyenesen biztosítja részünkre
Tel.: 62/ 464-015**

SZKBE Hírmondó

23. szám

Kiadja a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület

Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 1269

E-mail: szkbe@szkbe.hu, honlap: <http://www.szkbe.hu>

Szerkesztő: Pinizsi Magdolna 20/514-9154 E-mail: zzeldi@gmail.com

Felelős kiadó: Raisz Péter 30/ 907-5701